

Ser cristià, una fe i una esperança

¿Què és ser cristià?

- ¿És seguir una sèrie de manaments i normes?
- ¿És complir amb unes pràctiques religioses?
- ¿És creure en una colla de dogmes?
- ¿És no fer cas del món i esperar poder arribar al cel?
- ¿És mirar de ser bona persona?
- ¿És defensar l'Església davant dels qui l'ataquen?

Ser cristià segurament que és una mica de tot això.
Però ser cristià és, sobretot...

sentir-se atret per Jesús
creure en ell i en el Déu Pare que ell ens va mostrar
deixar-se guiar pel seu Esperit
mirar de viure seguint el seu camí
mirar d'estimar com ell ha estimat
formar part de la seva comunitat, de la seva Església
alimentar-se d'ell
esperar de viure amb ell la vida per sempre.

Fa dos mil anys, a Palestina...

La fe cristiana ve de Jesús. I Jesús va ser un jueu que, fa dos mil anys, a Palestina, va començar a parlar de Déu i de la mena de món que Déu volia, d'una manera que va deixar tothom sorprès. Jesús deia que la cosa més important que Déu volia era que la gent s'estimés, que els pobres no haguessin de patir, que tothom tingués el cor ben obert envers els altres... I també deia que tot això valia la pena viure-ho molt units amb aquest Déu que estima infinitament, un Déu que és Pare, que ens acompanya en tot moment, i que ens ofereix, més enllà d'aquest món, viure amb ell per sempre.

Jesús, tot això, no només ho predicava, sinó que ho feia. Jesús s'acostava a la gent, curava malalts, aixecava ànims abatuts, convidava a viure amb confiança. I, per exemple, en aquella societat en què als leprosos se'ls marginava i havien de viure allunyats de la resta de la gent, ell s'hi acostava i no feia cas de les lleis d'exclusió que hi havia. I deia que aquesta era la voluntat de Déu: que ningú no fos exclòs.

Molta gent es va sentir atreta per Jesús. Anunciava una vida que valia la pena, i una fe que valia la pena. Una vida i una fe que anaven més enllà de la religió a la qual estaven acostumats, més enllà d'aquella religió que semblava feta només de lleis i de pors que no deixaven respirar.

Però molta altra gent s'hi va posar en contra. Sobretot, els dirigents religiosos. Perquè veien Jesús com un perill, com algú que posava en qüestió l'organització religiosa que ells controlaven.

La mort i la resurrecció de Jesús

A Jesús, finalment, el van detenir i el van condemnar a mort. Va morir clavat en una creu, que era la mort reservada a la gent més menyspreable. I els seus seguidors van quedar desconcertats, sense saber què fer... Ells havien seguit Jesús perquè els parlava de Déu i de la vida humana com ningú no era capaç de fer. Veien en Jesús l'enviat de Déu. I no podien entendre que Déu permetés que aquell Mestre que tanta fe i tanta confiança transmetia acabés fracassant d'aquella manera...

Però tot i això, dins el seu cor els va quedar una petita flama encesa. I aquella flama, per la força de Déu, va convertir-se en una gran foguera. Una experiència inesperada, inusitada, difícilíssima d'explicar, els va sacsejar. Primer va ser el grup de dones que seguien Jesús, després Pere i els altres apòstols... Tots, unànimement, afirmaven: Jesús ha ressuscitat! Aquells primers seguidors van experimentar la presència enmig d'ells de Jesús viu, de Jesús ressuscitat.

I d'aquí neix la fe cristiana. Déu havia trencat les cadenes de la mort, i havia mostrat que Jesús era realment el seu enviat. I no només el seu enviat. Els deixebles van entendre que aquell Jesús a qui havien seguit era realment la presència plena de Déu en el món. La seva vida era la vida de Déu, el seu missatge era el missatge de Déu. Jesús era Déu mateix fet home. I van creure en ell, i van voler viure seguint-lo a ell. I es van tornar a reunir, i van sortir a fer conèixer a tothom aquella alegria: enmig dels dolors i les incerteses del món, hi havia un camí obert, un camí ple de vida!

La comunitat de Jesús, l'Església

Nosaltres som continuadors d'aquella primera comunitat de seguidors de Jesús. Nosaltres, com ells, hem rebut el mateix Esperit de Jesús ressuscitat, l'Esperit Sant. Pel Baptisme, hem entrat a formar part de la família dels fills de Déu. En l'Eucaristia, ens reunim en comunitat, setmana rere setmana, per alimentar-nos de la Paraula de Déu i del pa de vida que és Jesús mateix. I aquesta vinculació amb Jesús es reforça també de diverses maneres amb els altres sagraments.

I llavors, tot això, volem que es noti en la vida de cada dia. Jesús va encomanar als seus seguidors de fer present a tot arreu, amb la seva manera de viure, el seu amor per a tothom. I per això els cristians hem de ser gent que està atenta als qui pateixen, que busca la pau i la concòrdia, que no és egoista, que no va darrere els diners, que treballa perquè ningú no quedi exclòs del benestar que Déu vol per a tothom...

No, no és que els cristians pretenguem ser millors que els altres homes i dones. Però sí que estem convençuts que tenim un tresor. Perquè poder viure la vida agafats de la mà de Déu, poder seguir el camí de Jesús, poder reunir-nos com a comunitat aplegats pel seu Esperit, és certament un tresor. I així, amb fe i amb esperança, caminem per aquest món mirant de fer-hi present l'amor que hem rebut, i esperant d'arribar, més enllà d'aquest món, a la plenitud de vida que Déu mateix ens ofereix.